

MIMI MATTHEWS

TZENTLEMAN TZIM

Μετάφραση
ΝΕΛΛΑ ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ

OXIS

Τίτλος πρωτοτύπου
GENTLEMAN JIM
Mimi Matthews

© 2020 by Mimi Matthews

Published by arrangement with Taryn Fagerness Agency & Read n Right Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026
Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Taryn Fagerness Agency & Read n Right Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Ιούνιος 2026

Μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

Επιμέλεια κειμένου
Μίνα Ευσταθίου

Σχεδιασμός εξωφύλλου - Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39
www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο Books & Life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-219-138-5

*Για τη μητέρα μου,
που μου ενστάλαξε
την αίσθηση του δικαίου*

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είναι προϊόντα της φαντασίας της συγγραφέως ή χρησιμοποιούνται φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα, τοποθεσίες ή πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, είναι εντελώς συμπτωματική.

Όλη η ανθρώπινη σοφία περικλείεται
σε αυτές τις δύο λέξεις:

«Καρτερείτε και ελπίζετε».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ο κόμης Μοντεχρίστος

Πρόλογος

*Μπίσλι Παρκ
Σόμερσετ, Αγγλία
Άνοιξη του 1807*

Χτυπημένος και αιμόφυρτος, ο Νίκολας Σίτον καθόταν στο στρωμένο με άχυρο δάπεδο των στάβλων, με τα πόδια μαζεμένα στο στήθος και το μέτωπο ακουμπισμένο στα γόνατά του. Δεν υπήρχε καμία δυνατότητα διαφυγής. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη και οι τοίχοι χοντροί και γεροί, φτιαγμένοι για να περιορίζουν τους πιο δυνατούς επιβήτορες του γαιοκτήμονα Χάνιγουελ. Παρ' όλα αυτά, ο Νίκολας είχε σπαταλήσει τα πρώτα δεκαπέντε λεπτά του εγκλεισμού του προσπαθώντας να δραπετεύσει, πέφτοντας με τους ώμους του πάνω στην πόρτα και χτυπώντας τους τοίχους με όση δύναμη του είχε απομείνει, αλλά το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να αποκτήσει κι άλλες εκδορές και μώλωπες.

Είχε περάσει τα επόμενα δεκαπέντε λεπτά βηματίζοντας μέσα στον στενό χώρο των στάβλων σαν λιοντάρι στο κλουβί, σφίγγοντας και χαλαρώνοντας τις γροθιές του, τρίζοντας τα

δόντια και βρίζοντας νοερά όλους τους αριστοκράτες και τους γαιοκτήμονες.

«Θα σε κρεμάσουν γι' αυτό, Σίτον», του είχε πει ο Φρέντερικ Μπάρτον-Σμαίθ καθώς τον οδηγούσε στους στάβλους με το μασιτίγιό του.

Και θα τον κρεμούσαν. Ο Νίκολας δεν είχε υπάρξει πιο σίγουρος για οτιδήποτε σε όλη του τη ζωή. Μόλις δύο χρόνια πριν, είχαν κρεμάσει έναν συνομήλικό του νεαρό άντρα για το ασήμαντο αδίκημα ότι είχε κλέψει μερικά κοτόπουλα από τον πατέρα του Φρεντ, τον σερ Ρόντερικ Μπάρτον-Σμαίθ. Συνεπώς, η κλοπή τριών ανεκτίμητων κοσμημάτων της μοναχοκόρης του γαιοκτήμονα Χάνιγουελ, της δεσποινίδος Μάργκαρετ, ήταν αναμφίβολα λόγος για να καταλήξει στην κρεμάλα.

Δεν είχε καμία σημασία που ο Νίκολας δεν είχε κλέψει τίποτα. Τι νόημα είχε να διακηρύσσει την αθωότητά του; Δεν ήταν παρά ένας ταπεινός ιπποκόμος στους στάβλους του γαιοκτήμονα Χάνιγουελ, ένας υπηρέτης.

Στην πραγματικότητα, ήταν λιγότερο και από υπηρέτης, αφού ήταν ο νόθος γιος της λαντζέρισσας του γαιοκτήμονα Χάνιγουελ, της Τζένι Σίτον.

Της Εύθυμης Τζένι, όπως ήταν γνωστή, η οποία —προτού φτάσει στην κουζίνα του Μπίσλι Παρκ δεκαοκτώ χρόνια πριν, σε προχωρημένη εγκυμοσύνη, ζητιανεύοντας αποφάγια— δούλευε σε ένα καταγώγιο στο Μάρκετ Μπάρου. Ένα καταγώγιο που κάποτε ήταν το αγαπημένο στέκι του διαβόητου ληστή Τζέντλεμαν Τζιμ.

«Η μητέρα του πόρνη και ο πατέρας του κακοποιός», έλεγε η σύζυγος του εφημέριου, η κυρία Άπλγουαϊτ, σε όποιον ήταν πρόθυμος να την ακούσει. «Ο Νίκολας Σίτον δεν θα έχει καλό τέλος, να θυμάστε τα λόγια μου».

‘Οχι. Κανείς δεν θα πίστευε ότι ήταν αθώος. Ειδικά όταν αυτός που τον κατηγορούσε ήταν ο Φρέντερικ Μπάρτον-Σμάιθ.

Οι δυο τους ήταν εχθροί από τότε που θυμόταν ο Νίκολας, αλλά τον τελευταίο χρόνο η αντιπάθειά τους είχε εξελιχθεί σε απροκάλυπτο μίσος. Ως συνήθως, στο επίκεντρο βρισκόταν η Μάγκι Χάνιγουελ.

Και μόνο η σκέψη της έκανε την καρδιά του Νίκολας να πονάει. Ήταν η καλύτερη φίλη του σε ολόκληρο τον κόσμο. Το μοναδικό πρόσωπο που εμπιστευόταν. Το μοναδικό πρόσωπο που αγαπούσε. Τους είχε ενώσει για πάντα ένας όρκος αίματος που είχαν δώσει πριν από χρόνια, όταν, υπακούοντας στην επιθυμία της Μάγκι, ο Νίκολας είχε κόψει το χέρι του και το είχε πιέσει με δύναμη πάνω στο δικό της κόψιμο. Αλλά δεν χρειαζόταν καμία ιεροτελεστία για να δεθεί με τη Μάγκι Χάνιγουελ. Ήταν τα πάντα γι’ αυτόν.

Δυστυχώς, ήταν τα πάντα και για τον χήρο πατέρα της, και καθώς τα χρόνια περνούσαν κι εκείνη εξελισσόταν σε μια εντυπωσιακά όμορφη γυναίκα, έγινε τα πάντα και για τον Φρεντ Μπάρτον-Σμάιθ.

Ο σερ Ρόντερικ και ο γαιοκτήμονας Χάνιγουελ είχαν συμφωνήσει εδώ και καιρό ότι κάποια μέρα θα πάντρευαν τα παιδιά τους, ενώνοντας έτσι τις δύο μεγαλύτερες περιοχές της περιοχής, το Μπίσλι Παρκ και το Λέτσφορντ Χολ. Απ’ ό,τι γνώριζε ο Νίκολας, η συμφωνία δεν είχε επισημοποιηθεί, αλλά αυτό δεν εμπόδιζε τον Φρεντ να συμπεριφέρεται λες και η Μάγκι ήταν ήδη ιδιοκτησία του. Έτσι, όταν τους είδε στο Μπάρτον Γουντ, νωρίτερα την ίδια μέρα, να γελούν και να στριφογυρίζουν αγκαλιασμένοι στο ξέφωτο, ο Φρεντ έγινε έξαλλος.

Η Μάγκι δεν βοήθησε καθόλου. Στις καλές της ήταν μια θρασύτατη σουσουράδα, και στις κακές της, ένας πραγματικός

διάβολος. Μεγαλωμένη από τον γαιοκτήμονα Χάνιγουελ σαν να ήταν ο γιος και κληρονόμος του και όχι η καλοαναθρεμμένη μοναχοκόρη του, ίππευε, κυνηγούσε και πυροβολούσε καλύτερα από τους περισσότερους νεαρούς άντρες της κομητείας. Το ταμπεραμέντο της ήταν θρυλικό και είχε μάθει από τον ευέξαπτο πατέρα της ότι οι βρισιές και οι απειλές ήταν τα μέσα για την επίλυση κάθε προβλήματος.

«Ο Νίκολας με βοηθάει να εξασκηθώ στον χορό», είχε πει με τον υπεροπτικό, αλαζονικό τρόπο της. «Γι' αυτό πάρε δρόμο, Φρεντ!»

Και τότε ο Νίκολας σφράγισε τη μοίρα του.

Έβαλε τα γέλια.

Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, ο Φρεντ θα του είχε ορμήσει, αποφασισμένος να τον χτυπήσει άσχημα, και η Μάγκι θα είχε μπει ανάμεσά τους, όπως έκανε πάντα, και θα είχε κατακεραυνώσει με τα λόγια της τον Φρεντ επειδή είχε επιτεθεί σε κάποιον που ήξερε πολύ καλά ότι δεν είχε το δικαίωμα να αμυνθεί.

Βέβαια, αυτό δεν είχε σταματήσει ποτέ τον Φρεντ.

Όταν δεν ήταν παρούσα η Μάγκι, ο Φρεντ δεν δίσταζε να ρίχνει φάπες στον Νίκολας, να τον πετάει στο έδαφος ή να τον χτυπάει στην πλάτη με το μαστίγιο ιππασίας.

Ο Νίκολας ήταν ψηλότερος, με πιο φαρδιές πλάτες από τον Φρεντ, αλλά λεπτός, ενώ ο Φρεντ ήταν γεροδεμένος και μυώδης σαν μπουλντόγκ. Ο Νίκολας πίστευε ότι σε μια δίκαιη αναμέτρηση θα μπορούσε να νικήσει τον αιώνιο αντίπαλό του. Ωστόσο οι αναμετρήσεις μεταξύ τους δεν ήταν δίκαιες, και δεν θα ήταν ποτέ, αφού ο Φρεντ ήταν ο μελλοντικός βαρόνος και ο Νίκολας υπηρέτης.

«Ο αφέντης Φρεντ είναι ανώτερός σου, Νικ», του έλεγε η

Τζένι κάθε φορά που εμφανιζόταν με ματωμένα χείλη ή μαυρισμένο μάτι. «Καλύτερα να σταματήσεις να τον προκαλείς».

Αλλά αυτή τη φορά δεν τον είχε προκαλέσει.

Ο Φρεντ πήρε το αυστηρό ύφος του πατέρα του, του σερ Ρόντερικ, και επέπληξε τη Μάγκι επειδή συναναστρεφόταν με υπηρέτες και συμπεριφερόταν με τρόπο ανάρμοστο για νεαρή κυρία. «Θα ενημερώσω τη θεία σου την Ντάφνι για τη συμπεριφορά σου», της είπε αυστηρά. «Θα μιλήσω και στον πατέρα σου, μόλις γυρίσει από το Λονδίνο».

Και μετά έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα, σταματώντας μόνο για μια στιγμή στην άκρη του ξέφωτου για να καρφώσει τον Νικόλας με το βλέμμα του.

Ένα δολοφονικό βλέμμα.

«Πώς τόλμησε να με απειλήσει;» είπε η Μάγκι βράζοντας από θυμό, μία ώρα αργότερα, καθώς οι δυο τους ήταν ξαπλωμένοι στο γρασίδι της όχθης του ρυακιού που διέσχιζε το Μπίσλι Παρκ. «Ο ζηλιάρης βλάκας. Ας το πει στον πατέρα μου. Λες και ο μπαμπάς θα δεχόταν ποτέ να ακούσει κακό λόγο για εμένα».

«Η θεία σου θα το έκανε», απάντησε κακόκεφα ο Νικόλας.

Η Ντάφνι Χάνιγουελ, η χήρα νύφη του γαιοκτήμονα, είχε έρθει να μείνει στο Μπίσλι Παρκ μόλις δύο χρόνια πριν, με μοναδικό σκοπό να μεταμορφώσει τη Μάγκι σε κυρία. Ο Νικόλας την απεχθανόταν. Εξαιτίας της, οι μέρες της Μάγκι ήταν γεμάτες με κέντημα και μαθήματα χορού, και το μυαλό της ήταν γεμάτο με σκέψεις για χορούς, συναθροίσεις και δεξιώσεις. Εξαιτίας της, η Μάγκι δεν φορούσε πια παντελόνια και δεν ίππευε, ούτε έβγαζε τα ρούχα της για να κολυμπήσει μαζί του στη λίμνη με τα εσώρουχα.

Τώρα φορούσε όμορφα φορέματα, φτιαγμένα από ύφασμα τόσο λεπτεπίλεπτο, που ο Νικόλας φοβόταν να το αγγίξει,

και τα πυκνά καστανά μαλλιά της, που κάποτε έπεφταν σαν καταρράκτης στην πλάτη της, ήταν χτενισμένα σε μπούκλες και δεμένα με μεταξωτές κορδέλες. Ακόμα και η επιδερμίδα της είχε αλλάξει. Προστατευμένη από τον ήλιο με ομπρέλινα και καπέλα, είχε χάσει το χρυσαφένιο της χρώμα και είχε πάρει πάλι τη φυσική της χροιά, θυμίζοντας αφεγάδιαστη κρεμ πορσελάνη.

Δύο χρόνια δεν ήταν μεγάλο διάστημα, όμως η διαφορά ανάμεσα στη δεκατετράχρονη και τη δεκαεξάχρονη Μάργκαρετ Χάνιγουελ ήταν τεράστια.

Όλο και πιο συχνά, ο Νίκολας έπιανε τον εαυτό του να κοιτάζει την παιδική του φίλη με μια παράξενη νοσταλγία. Ποτέ δεν του άρεσε να είναι μακριά της, αλλά τώρα, όποτε ήταν χώρια, τη σκεφτόταν και μελαγχολούσε.

Κι αυτό δεν ήταν το χειρότερο.

Την έβλεπε και στα όνειρά του. Πολύ ζωντανά όνειρα, από εκείνα που κανένας κύριος δεν θα τολμούσε να ονειρευτεί.

«Η δεσποινίς Μάργκαρετ δεν είναι για εσένα», τον προειδοποιούσε η Τζένι κάθε φορά που τον έβλεπε συνοφρυωμένο. «Είναι για τον κύριο Φρεντ ή κάποιον άλλο αριστοκράτη. Και τίποτα δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό».

Ο Νίκολας δεν το πίστεψε ποτέ. Αυτός και η Μάγκι ήταν αδελφές ψυχές. Όμως, καθώς παρακολουθούσε τη σταδιακή μεταμόρφωσή της, υπήρχαν στιγμές που τον κυρίευε μια φοβερή θλίψη, μια έντονη ανησυχία ότι πλησίαζε η μέρα που η Μάργκαρετ Χάνιγουελ θα έπαιρνε τη θέση που της άξιζε στην κοινωνία και θα την έχανε για πάντα.

«Δεν θα σταματήσω να σου μαθαίνω χορό μόνο και μόνο επειδή διαφωνούν ο Φρεντ και η θεία Ντάφνι», είπε η Μάγκι ενώ ήταν ξαπλωμένοι δίπλα στο ρυάκι. «Πάντα μοιραζόμουν

τα μαθήματά μου μαζί σου, έτσι δεν είναι; Και για εμένα ο χορός δεν διαφέρει από το διάβασμα ή το γράψιμο».

Ο Νίκολας στηρίχτηκε στον αγκώνα του και την κοίταξε. «Όταν μου έμαθες να διαβάζω, ήσουν επτά χρόνων. Και δεν χρειαζόταν να αγγιζόμαστε».

«Γιατί να μην αγγιζόμαστε;»

Εκείνος ανασήκωσε το ένα φρύδι.

Η Μάγκι απλώς γέλασε. «Τι υποκρισία! Στοιχηματίζω ότι κανείς δεν θα το θεωρούσε ανάρμοστο αν χόρευα με τον Φρεντ. Κι αυτός δεν θα συμπεριφερόταν σαν τζέντλεμαν, όπως εσύ».

«Δεν θα το έκανε;» ρώτησε με όλες τις αισθήσεις του σε εγρήγορση.

«Ξέρεις ότι δεν θα το έκανε. Με κρατάει πάντα πολύ κοντά του κι έχει συνεχώς καρφωμένα τα μάτια του στο ντεκολτέ μου».

Ο Νίκολας συγκράτησε το γνώριμο πια κύμα ζήλιας και οργής. Την πρωτόγονη παρόρμηση να βρει τον Φρεντ, και κάθε άλλον κύριο που τολμούσε να κοιτάζει τη Μάγκι, και να τον λιώσει. «Αν απλώσει οποιοσδήποτε χέρι πάνω σου, θα...»

«Εσύ δεν το κάνεις ποτέ», τον διέκοψε με ένα ίχνος δυσαρέσκειας στο βλέμμα. «Εννοώ όταν χορεύουμε».

Για μια στιγμή ξέχασε τον θυμό του. «Δεν κάνω τι;»

«Δεν καρφώνεις τα μάτια σου στο στήθος μου».

Ένωσε τα μάγουλά του να φλογίζονται. Για μια στιγμή την κοίταξε άναυδος και μετά της χάρισε ένα στραβό χαμόγελο. «Ποιο στήθος;»

Η αντίδραση της Μάγκι στο πείραγμά του ήταν να κοκκινίσει, κάτι που συνέβαινε σπάνια. Στα δεκαέξι της, έδειχνε ότι θα αποκτούσε την υπέροχη σιλουέτα της μακαρίτισσας μητέρας της, μιας κυρίας που συχνά αποκαλούσαν Αφροδίτη του Σόμερσετ.

«Είναι φυσικό να μην προσέχεις τα προσόντα μου. Είσαι πολύ απασχολημένος να φλερτάρεις την Κορνίλια Πίμποντι».

«Τι;»

«Μου το είπε η Τζένι».

Ο Νίκολας συνοφρυώθηκε. «Θα ήθελε να φλερτάρω κάποια από τις κόρες του φούρναρη. Θαρρώ ότι ο γερο-Πίμποντι προσφέρθηκε να της κάνει έκπτωση στα ψωμάκια αν τον απαλλάξω από μία. Αν και δεν καταλαβαίνω πώς στον διάολο πιστεύουν ότι θα μπορούσα να συντηρήσω μια σύζυγο με λιγότερες από πέντε λίρες τον χρόνο».

«Δεν είναι αδύνατον», είπε η Μάγκι.

«Όχι, δεν είναι αδύνατον». Προσποιήθηκε ότι το σκεφτόταν. «Υποθέτω ότι η δεσποινίς Πίμποντι θα μπορούσε να βρει δουλειά. Ίσως να την προσλάμβανε ο πατέρας σου για να καθαρίζει τα δοχεία νυκτός στην έπαυλη». Το χαμόγελό του επανήλθε. «Υπάρχει, βέβαια, και το θέμα της στέγασής της, αλλά είμαι σίγουρος ότι δεν θα την πείραζε να μείνει μαζί μου στο άθλιο δωματιάκι μου πάνω από τους στάβλους. Η Κορνίλια Πίμποντι μου έδινε πάντα την εντύπωση ότι είναι το είδος της κοπέλας που λαχταράει να φτιάξει το σπιτικό της σε ένα μικρό, γεμάτο ποντίκια ντουλάπι».

Τα αστεία του δεν τη διασκέδασαν. «Αρα δεν είναι αλήθεια;»

«Για όνομα του Θεού, Μάγκι, τι δουλειά έχω με την Κορνίλια Πίμποντι;»

«Είναι πολύ όμορφη».

Ο Νίκολας έκοψε ένα βαθυγάλαζο αγριολούλουδο από το χορτάρι και άρχισε να στριφογυρίζει αφηρημένα τον μίσχο του στα δάχτυλά του. Ήταν ένα μη με λησμόνει. Το ζωηρόχρωμο ανθάκι φύτευε σε αφθονία στο Μπίσλι Παρκ, βάφοντας το έδαφος με μπλε κάθε άνοιξη. Το ίδιο εντυπωσιακό μπλε χρώμα

που είχαν τα μάτια της Μάγκι Χάνιγουελ. «Πολλά άλλα κορίτσια στο χωριό είναι επίσης όμορφα. Τι σημαίνει αυτό;»

«Και απ' ό,τι λένε όλοι, παρόλο που είναι κόρη φούρναρη, είναι μια γλυκομίλητη, καλοαναθρεμμένη νεαρή κυρία.»

Της γαργάλησε το πρόσωπο με το μη με λησμόνει, σέρνοντας τα πέταλά του πάνω στη μύτη της, στο τόξο των ροδαλών χειλιών της και στο λακκάκι στο πεισματάρικο μικρό πιγούνι της. «Εννοείς ότι δεν λέει στους άλλους “να πάρουν δρόμο” και δεν τους αποκαλεί “ζηλιάρη βλάκα” και “ανόητο κάθαρμο”;»

Η Μάγκι άρπαξε το αγριολούλουδο από το χέρι του. «Είμαι σίγουρη ότι δεν το κάνει.»

«Τότε τόσο το χειρότερο για εκείνη», είπε ο Νίκολας, ξαπλώνοντας ξανά στο γρασίδι. «Όλοι ξέρουν ότι οι ευέξαπτες μέγαιρες είναι οι μόνες γυναίκες που μου αρέσουν.»

«Τι κομπλιμέντο! Νομίζω ότι θα λιποθυμήσω.»

Ένα χαζό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του Νίκολας, και με το βλέμμα καρφωμένο στον καταγάλανο ουρανό, έτεινε το χέρι του προς την πλευρά της, με την παλάμη στραμμένη προς τα πάνω σε μια σιωπηλή πρόσκληση. Ένωσε σχεδόν αμέσως το μικρό, λεπτό χέρι της Μάγκι να γλιστράει στο δικό του.

«Μπορείς να ξεφύγεις απόψε μετά το δείπνο;» τον ρώτησε σιγανά.

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Οι δουλειές μου έχουν μείνει πίσω. Πρέπει να τις κάνω απόψε για να μπορέσω να σε δω αύριο.»

Η Μάγκι έπλεξε τα δάχτυλά της με τα δικά του. «Αύριο, λοιπόν.»

«Αύριο, λοιπόν», επανέλαβε ο Νίκολας.

Αύριο.

Ο Νίκολας έκλεισε σφιχτά τα μάτια μέσα στο σκοτάδι των

στάβλων. Το στήθος του έκαιγε από την προσπάθεια να συγκρατήσει τα δάκρυα του θυμού που τον έπνιγε.

Δεν θα υπήρχαν άλλα *αύριο*.

Δεν θα ξανάβλεπε ποτέ τη Μάγκι Χάνιγουελ.

Μέσα στην επόμενη ώρα, ο Φρεντ θα επέστρεφε με τον δικαστή. Και θα τον έσερναν στη φυλακή. Και στη συνέχεια ο Φρεντ θα φρόντιζε να προχωρήσουν τα πράγματα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Οι Μπάρτον-Σμάιθ είχαν μεγάλη επιρροή στη Νοτιοδυτική Αγγλία. Δεν θα υπήρχαν ούτε καθυστερήσεις στην απόφαση ούτε αναστολή την τελευταία στιγμή.

Πόσο σύντομα θα τον κρεμούσαν; Σε μία εβδομάδα; Σε δέκα μέρες;

Ο Νίκολας κάλυψε το πρόσωπό του με τις παλάμες, νιώθοντας την απελπισία να τον κατακλύζει.

Και τότε, ένα τριξίμο ξύλου έσκισε το σκοτάδι.

Πετάχτηκε όρθιος και απομακρύνθηκε ενστικτωδώς από την πόρτα όσο περισσότερο μπορούσε.

Άλλο ένα τριξίμο.

Ο Φρεντ είχε επιστρέψει με τον δικαστή.

Ο Νίκολας αφουγκράστηκε, αγνοώντας το αίμα που παλλόταν στις φλέβες του και τον κρύο ιδρώτα που έκανε το σκισμένο λινό πουκάμισό του να κολλάει στην πλάτη του. Από στιγμή σε στιγμή θα τραβούσαν τον σύρτη και θα προσπαθούσαν να τον πιάσουν.

Θα πάλευε μέχρι την τελευταία του πνοή;

Ή θα τους ακολουθούσε υπάκουα και ήσυχα, σαν αρνί στη σφαγή;

Έσφιξε τις γροθιές του.

Ακούστηκε ένα απαλό χτύπημα πάνω στο ξύλο. «Νίκολας;» ψιθύρισε μια φωνή με αγωνία.

Εκείνος έμεινε ακίνητος, αδυνατώντας να πιστέψει τα αφτιά του. «Μάγκι;»

Η πόρτα των στάβλων άνοιξε.

Είδε μπροστά του τη Μάγκι Χάνιγουελ, την πιο αγαπημένη του εικόνα στον κόσμο.

Ήταν τυλιγμένη με μια κόκκινη μάλλινη κάπα και τα σκούρα μαλλιά της έπεφταν ελεύθερα και ατημέλητα στους ώμους της. Κρατούσε στο ένα της χέρι ένα φανάρι που φώτιζε το χλωμό, αποφασισμένο πρόσωπό της.

Ο Νίκολας κάλυψε τη μικρή απόσταση που τους χώριζε.

Όταν την πλησίασε, η Μάγκι ακούμπησε το φανάρι στο έδαφος. Τύλιξε τα χέρια της στον λαιμό του, κι εκείνος την αγκάλιασε τόσο σφιχτά, που φοβήθηκε ότι θα τη συνθλίψει.

Χαλάρωσε τη λαβή του, και η Μάγκι αποτραβήχτηκε λίγο και άγγιξε το ματωμένο πρόσωπό του. Τα χέρια της ψηλάφισαν το μέτωπό του, το σαγόνι του, τις φαρδιές πλάτες και το στήθος του, εξετάζοντας τα τραύματά του με μεγάλη προσοχή.

«Θεέ μου», ψιθύρισε. «Τι σου έκανε;»

Ο Νίκολας έπιασε τα χέρια της και τα κράτησε σφιχτά στα δικά του, εμποδίζοντάς τα να χωθούν κάτω από το σκισμένο πουκάμισό του. Προς μεγάλη του ντροπή, ένιωσε δάκρυα να του τσούζουν τα μάτια.

Κανείς, ούτε καν η μητέρα του, δεν του είχε δείξει ποτέ την τρυφερότητα και την ανησυχία που του έδειχνε τώρα η Μάγκι Χάνιγουελ. «Πώς ήξερες πού να με βρεις;»

Του έσφιξε καθησυχαστικά τα χέρια. «Θυμάσαι που σου είπα ότι θα ερχόταν για δείπνο η κυρία Άπλγουαϊτ; Λοιπόν, η θεία Ντάφνι την προσκάλεσε να διανυκτερεύσει, και αφού πήγα για ύπνο, οι δυο τους μάλλον ήπιαν σέρι. Οι φωνές και τα γέλια τους έφταναν μέχρι το δωμάτιό μου. Και ευτυχώς,

γιατί όταν κατέβηκα στο σαλόνι να δω προς τι όλη αυτή η φασαρία, κρυφάκουσα τη θεία μου να λέει τι είχε συμβεί μ' εσένα, τον Φρεντ και τα κοσμήματά μου. Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα».

«Σου ορκίζομαι ότι δεν σου έκλεψα τίποτα. Υποθέτω ότι ο Φρεντ πήρε τα κοσμήματά σου και τα έκρυψε στο δωμάτιό μου. Πώς αλλιώς ήξερε πού να ψάξει; Ήθελε να με κατηγορήσει για κλοπή. Να με βγάλει από τη ζωή σου για πάντα. Το είδα στα μάτια του όταν μας βρήκε να χορεύουμε στο Μπάρτον Γουντ. Θέλει να με κρεμάσουν ή να με εξορίσουν, οτιδήποτε προκειμένου...»

«Δεν έχουμε χρόνο», είπε η Μάγκι. «Ήρθα να σε ελευθερώσω. Να σε βοηθήσω να φύγεις πριν έρθει ο δικαστής».

Ο Νίκολας έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, σφίγγοντας τα μικρά, λεπτά χέρια της. «Πρέπει να με πιστέψεις. Δεν θα έκλεβα ποτέ τίποτα δικό σου. Πες μου ότι με πιστεύεις!»

«Φυσικά και σε πιστεύω. Και αν πίστευα ότι θα βοηθούσε, θα διακήρυττα την αθωότητά σου στη θεία Ντάφνι και στον δικαστή και σε όποιον άλλο θα ήταν διατεθειμένος να ακούσει. Αλλά δεν θα με ακούσουν. Ξέρεις ότι δεν θα με ακούσουν. Θα πουν ότι με έχει τυφλώσει η φιλία μας και δεν μπορώ να δω την αληθινή σου φύση, ή κάποια παρόμοια ανοησία. Και μετά θα με κατηγορήσουν ότι αμαυρώνω την τιμή του Φρεντ, αμφισβητώντας τον λόγο του ως τζέντλεμαν».

Ο Νίκολας την άφησε ξαφνικά, γιατί δεν εμπιστευόταν πλέον τον εαυτό του να την αγγίζει. «Τζέντλεμαν. Εννοείς τον μελλοντικό σου σύζυγο».

Τα μάτια της Μάγκι άστραψαν. «Γιατί το αναφέρεις πάντα αυτό; Σιγά μη θέλω να παντρευτώ τον Φρέντερικ Μπάρτον-Σμáιθ!»

«Κοίτα τι μου έκανε απόψε». Ο Νίκολας τράβηξε στο πλάι τον γιακά του πουκαμίσου του, αποκαλύπτοντας το βαθύ τραύμα

που ξεκινούσε από τον λαιμό του και κατέληγε στο στήθος του. «Σε ρωτάω, είναι αυτό έργο ενός τζέντλεμαν;»

Τα μάτια της Μάγκι άνοιξαν διάπλατα. «Θεέ μου! Ο Φρεντ σού το έκανε αυτό;»

«Ποιος άλλος;»

«Μα γιατί;»

«Νομίζεις ότι θα τον άφηνα να με κλειδώσει εδώ χωρίς να αντισταθώ; Με έσυρε από το δωμάτιό μου αφού βρήκε τα κοσμήματά σου. Κατεβήκαμε τις σκάλες παλεύοντας. Ίσως να τον είχα νικήσει αν είχε παλέψει δίκαια. Αντ' αυτού, όταν έκανα πίσω για να τον χτυπήσω ξανά, μου επιτέθηκε μ' εκείνο το καταραμένο μαστίγιο που κουβαλάει πάντα μαζί του. Έπρεπε να το περιμένω. Έπειτα από τόσα χρόνια, έπρεπε να το ξέρω...» Πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα ανακατεμένα μαλλιά του. «Αλλά δεν ήμουν προετοιμασμένος, να με πάρει ο διάολος. Έπεσα, και πριν προλάβω να σηκωθώ, είχε κλειδώσει την πόρτα των στάβλων».

«Ο αχρείος!» Η σιγανή φωνή της Μάγκι έτρεμε από οργή. «Ο αναθεματισμένος δειλός! Θα του δείξω εγώ τι σημαίνει να σε χτυπάει μαστίγιο. Όταν γυρίσει ο μπαμπάς από το Λονδίνο, θα...» Σταμάτησε με μια πνιχτή βρисиά. «Διάολε, δεν προλαβαίνω ούτε να φροντίσω την πληγή σου. Πρέπει να φύγεις, Νίκολας. Πρέπει να κρυφτείς από τον Φρεντ και τον δικαστή μέχρι να γυρίσει ο πατέρας μου την επόμενη εβδομάδα. Και μετά, όταν επιστρέψεις, θα πάμε μαζί στον μπαμπά και θα του εξηγήσουμε...»

«Γιατί να επιστρέψω;» είπε ο Νίκολας σε ένα ξέσπασμα οργής. «Το μισώ αυτό το καταραμένο μέρος».

Η Μάγκι κούνησε το κεφάλι, αρνούμενη να πιστέψει τα λόγια του. «Μην το λες αυτό».

«Μισώ τα πάντα εδώ. Μισώ τον σερ Ρόντερικ και τον Φρεντ Μπάρτον-Σμάιθ. Μισώ την κυρία Άπλγουαϊτ και τη θεία σου την Ντάφνι. Απεχθάνομαι τη δουλειά στους στάβλους και...»

«Κι εμένα;»

Ένιωσε έναν δυνατό πόνο. «Ξέρεις τα αισθήματά μου για εσένα, αλλά πώς μπορεί ένα καλό πράγμα να αντισταθμίσει όλη αυτή τη δυστυχία;»

«Δεν γίνεται να φύγεις και να μην ξαναγυρίσεις. Όσο φριχτά και αν είναι όλα τα άλλα, η Τζένι είναι εδώ, εγώ είμαι εδώ, κι έχεις ένα μέρος να κοιμάσαι και μια ευκαιρία να κερδίζεις τα προς το ζην...»

«Να κερδίζω τα προς το ζην; Πώς; Ως ιπποκόμος στους στάβλους του πατέρα σου;» Ο Νίκολας γέλασε πικρά. «Αν μείνω εδώ, δεν θα γίνω ποτέ τζέντλεμαν. Όσα και αν μου διδάξεις για τα βιβλία, τη μουσική και τον χορό. Οι μπάσταρδοι και οι κοινοί θνητοί δεν μπορούν να γίνουν ευγενείς, ούτε με θαύμα. Δεν θα είμαι ποτέ τίποτα περισσότερο από υπηρέτης σου. Και μια μέρα...» Την κοίταξε, και το στήθος του σφίχτηκε από τον πόνο. «Μια μέρα θα παντρευτείς τον Φρεντ Μπάρτον-Σμάιθ και θα ξεχάσεις ότι κάποτε σήμαινα κάτι για εσένα».

«Ποτέ!»

«Δεν μπορώ να είμαι εδώ όταν έρθει αυτή η μέρα, Μάγκι. Προτιμώ να πεθάνω. Και αν μείνω εδώ, είναι σαν να πεθαίνω. Δεν έχω μέλλον ως υπηρέτης στο Μπίσλι Παρκ. Δεν το καταλαβαίνεις;»

«Μα πού αλλού μπορείς να πας;»

«Στο Μπρίστολ. Στη θάλασσα. Θα πάω να βρω τον πατέρα μου».

«Τον πατέρα σου;» επανέλαβε η Μάγκι. «Εννοείς... τον Τζέντλεμαν Τζιμ;»

«Η Τζένι λέει ότι την τελευταία φορά που έμαθε νέα του, πήγαινε στο Μπρίστολ. Ίσως αν τον βρω, αν τον πείσω ότι είμαι γιος του, να με αφήσει να μείνω μαζί του. Να ταξιδεύω μαζί του».

«Μα δεν είσαι καν σίγουρος ότι ο Τζέντλεμαν Τζιμ είναι ο πατέρας σου! Η Τζένι δεν το παραδέχτηκε ποτέ».

«Επίσης δεν το αρνήθηκε ποτέ. Και όσοι θυμούνται τον Τζέντλεμαν Τζιμ λένε ότι είμαι φτυστός εκείνος».

«Ναι, το ξέρω, αλλά δεν τον έχει δει κανείς εδώ και χρόνια. Και αν δεν μπορέσεις να τον βρεις;»

Ο Νίκολας έσφιξε τα σαγόνια του. «Θα τον βρω».

Η Μάγκι τον κοίταξε με μάτια που γυάλιζαν από τα δάκρυα που δεν άφηνε να κυλήσουν. «Να σε πάρει, Νίκολας Σίτον, ξέρεις ότι δεν έχουμε χρόνο για διαφωνίες!» Χτύπησε κάτω το πόδι της. «Πολύ καλά, λοιπόν». Έβαλε το χέρι της στις πτυχώσεις της κάπας της κι έβγαλε ένα μικρό, γεμάτο πουγκί. «Αφού επιμένεις να φύγεις, πρέπει να πάρεις μαζί σου αυτό».

Ο Νίκολας κοίταξε καχύποπτα το πουγκί. «Είναι αυτό που νομίζω;»

«Ναι. Σχεδόν όλο μου το χαρτζιλίκι και μικρά κέρματα που μου έδινε ο μπαμπάς τα τελευταία χρόνια. Ένα σελίνι εδώ, μια γκινέα εκεί. Τολμώ να πω ότι έχει μαζευτεί ένα αρκετά καλό ποσό. Θα σου έδινα μερικά χρήματα για να τα βγάλεις πέρα μέχρι να γυρίσει ο μπαμπάς από το Λονδίνο, αλλά, υπό τις παρούσες συνθήκες, νομίζω ότι πρέπει να τα πάρεις όλα».

«Οχι». Ο Νίκολας έκανε ένα βήμα πίσω. «Είναι ένα σωρό λεφτά».

«Ωραία. Έτσι δεν θα ανησυχώ ότι θα πεθάνεις από το κρύο ή την πείνα». Έβαλε το πουγκί με τα χρήματα στο στήθος του. «Πάρ' τα. Και πάρε και τη Μις Μπελ. Ίππευσέ τη μέχρι το

σταυροδρόμι και μετά άφησέ την ελεύθερη. Ξέρει να επιστρέψει στο Μπίσλι Παρκ απ' οποιοδήποτε σημείο στην κομητεία».

Ο Νίκολας ξεροκατάπτε καθώς έπαιρνε τα χρήματα. «Μάγκι Χάνιγουελ, είσαι ένας άγγελος».

Στο άκουσμα των λόγων του, τα δάκρυα που συγκρατούσε άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της. Τα σκούπισε με το χέρι της. «Ξέρω ότι δεν θα σε ξαναδώ ποτέ».

Ο Νίκολας την πλησίασε, άπλωσε το χέρι του κι έπιασε το χαριτωμένο πιγούνι της. Ήταν μια παλιά συνήθεια. Κάτι που έκανε από τότε που ήταν μικρή. Αλλά αυτή τη φορά η κίνηση δεν ήταν παιχνιδιάρικη ή πειραχτική. Δεν της έσφιξε το πιγούνι με τρυφερότητα, όπως θα έκανε ένας αδελφός και μετά θα το άφηνε. Αντ' αυτού, ανασήκωσε απαλά το πρόσωπό της, ώστε τα μεγάλα μπλε μάτια της να συναντήσουν τα δικά του. Σκούπισε με τον αντίχειρά του ένα δάκρυ και, πριν προλάβει η Μάγκι να μαντέψει την πρόθεσή του, πλησίασε το στόμα του στο δικό της και τη φίλησε πολύ απαλά στα χείλη.

Ήταν ένα σύντομο φιλί και, λόγω των δακρύων της, όχι ιδιαίτερα ρομαντικό, αλλά ήταν το πρώτο φιλί που αντάλλαξαν. Και δεν έμοιαζε καθόλου με το φιλί που θα έδινε ένας αδελφός στην αδελφή του.

«Περίμένέ με, Μάγκι», είπε ο Νίκολας. «Θα βρω τον Τζέντλεμαν Τζιμ και, μόλις δημιουργήσω την περιουσία μου, θα γυρίσω για εσένα». Την κοίταξε στα μάτια για μια αιωνιότητα. «Όσο καιρό και αν πάρει», της ορκίστηκε, «θα γυρίσω».

Λονδίνο, Αγγλία
Άνοιξη του 1817

Η Μάργκαρετ Χάνιγουελ βυθίστηκε στα βελούδινα μαξιλάρια της ταξιδιωτικής άμαξας του πατέρα της κι έκλεισε τα μάτια. Είχε περάσει την προηγούμενη νύχτα σε ένα μάλλον φιλόξενο πανδοχείο, ο ιδιοκτήτης του οποίου είχε βάλει αυτή και την υπηρέτριά της, την Μπέσι, σε ένα μικρό δωμάτιο που έβλεπε στους στάβλους, με ένα τζάκι που κάπνιζε, ένα σβολιασμένο στρώμα και μια πόρτα με αναξιόπιστη κλειδαριά. Ο θόρυβος, η έλλειψη άνεσης και ο φόβος ότι θα τις δολοφονούσαν στον ύπνο τους δεν την είχαν αφήσει να κλείσει μάτι.

«Ορίστε, δεσποινίς Μάργκαρετ». Η Μπέσι τη σκέπασε προσεκτικά με μια κουβέρτα. «Ξεκουραστείτε». Έλυσε τα κορδόνια του καπέλου της Μάγκι και της το έβγαλε. «Μπορείτε να κοιμηθείτε. Έχουμε δύο ώρες ακόμα μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι του λόρδου και της λαίδης Τραμπλ, και θα σας ξυπνήσω εγκαίρως για να ετοιμαστείτε».

«Πρέπει να ξεκουραστείς κι εσύ, Μπέσι», μουρμούρισε η

Μάγκι χωρίς να ανοίξει τα μάτια. «Κοιμήθηκες όσο κι εγώ χθες το βράδυ».

«Μην ανησυχείτε για εμένα, δεσποινίς». Η Μπέσι βόλεψε το τεράστιο κορμί της στο κάθισμα απέναντι από τη Μάγκι. «Με έναν δεκάλεπτο υπνάκο θα είμαι φρέσκια σαν μπουκέτο».

Το ρυθμικό κροτάλισμα της άμαξας νανούρισε τη Μάγκι. Όταν ξύπνησε, είχαν φτάσει στα περικόχρα του Λονδίνου.

Η Μπέσι πήρε τη βαλίτσα με τα είδη καλλωπισμού και, αφού ξανακάθισε δίπλα της, χτένισε τις μπούκλες της Μάγκι και τις στερέωσε με μερικές δεξιοτεχνικά τοποθετημένες φουρκέτες. «Τσιμπήστε τα μάγουλά σας, δεσποινίς Μάργκαρετ», της είπε με τον ίδιο κοφτό, αυστηρό τόνο που χρησιμοποιούσε όταν της έλεγε να πει ένα βιταμινούχο τονωτικό ή να φάει μια επιπλέον κουταλιά θρεπτικού ζελέ. «Μπορεί να μην είμαι πια η νοσοκόμα σας, αλλά δεν θα επιτρέψω να πουν ότι χάσατε τη λάμψη σας όσο σας φροντίζω εγώ».

Η Μάγκι τσίμπησε υπάκουα τα μάγουλά της, αλλά όταν η Μπέσι άρχισε να τραβάει με δύναμη το φόρεμά της, προσπαθώντας να ισιώσει τις ζάρες, η Μάγκι τής έσπρωξε τα χέρια. «Αρκετά, Μπέσι! Με κάνεις νευρική σαν γάτα με όλη αυτή την αναστάτωση. Άσε με ήσυχη. Θα με δει μόνο η Τζέιν και δεν θα ασχοληθεί με τα μαλλιά και τα ρούχα μου».

Ακάθεκτη, η Μπέσι πήρε το καπέλο της Μάγκι και άρχισε να το ξεσκονίζει. «Τη δεσποινίδα Τραμπλ μπορεί να μην τη νοιάζει, αλλά να είστε σίγουρη ότι η καμαριέρα της, η δεσποινίς Τζένκινς, θα έχει να πει πολλά για την εμφάνισή σας. Και όποιο λάθος βρει θα το φορτώσει σ' εμένα, χωρίς αμφιβολία. Είναι ζήλια, αυτό είναι. Παρόλο που δεν είστε κόρη βαρόνου, θα έδινε το δεξί της χέρι για να δουλεύει για εσάς αντί για τη δεσποινίδα Τραμπλ. Όχι ότι η δεσποινίς Τραμπλ δεν είναι γλυκιά κοπέλα

—για να λέμε την αλήθεια, είναι πολύ πιο γλυκιά από εσάς, δεσποινίς Μάργκαρετ—, αλλά δεν είναι αυτό που θα αποκαλούσε κάποιος καλλονή».

«Στους κύκλους της αριστοκρατίας, η Τζέιν θεωρείται αρκετά όμορφη».

Η Μπέσι κάγχασε. «Στοιχηματίζω ότι κανένας κύριος δεν παρομοίασε ποτέ την επιδερμίδα της με κρέμα σαντιγί, ούτε είπε ότι τα μάτια της μοιάζουν με ινδικά ζαφείρια».

«Θα ήταν ανοησία. Τα μάτια της Τζέιν είναι καστανά».

«Κι αυτά που έλεγαν οι κύριοι κατά την παρουσίασή σας στην καλή κοινωνία, δεσποινίς Μάργκαρετ; Όταν σας αποκαλούσαν Αφροδίτη Τσέπης; Δεν μπορώ να φανταστώ κανέναν να λέει το ίδιο για τη δεσποινίδα Τραμπλ, όσους φραμπαλάδες και στολίδια κι αν της βάλει η δεσποινίς Τζένκινς».

«Και βέβαια όχι. Η Τζέιν είναι ψηλή».

«Ψηλή και άχαρη», δήλωσε η Μπέσι χωρίς κακία.

«Και μπορεί να με αποκαλούσαν Αφροδίτη Τσέπης στην αρχή της σεζόν, αλλά μέχρι να τελειώσει με αποκαλούσαν κάτι εντελώς διαφορετικό, και το ξέρεις καλά».

«Ανοησίες», γκρίνιαξε η Μπέσι. «Και δεν νομίζω ότι αυτό κάνει τη δεσποινίδα Τζένκινς να με ζηλεύει λιγότερο για τη θέση μου!»

Η Μάγκι κοίταζε έξω από το παράθυρο της άμαξας όσο η Μπέσι τής φορούσε ξανά το καπέλο κι έδενε τις κορδέλες σε έναν κομψό φιόγκο στο πλάι του προσώπου της.

Είχαν περάσει πάνω από τέσσερα χρόνια από την τελευταία φορά που η Μάγκι ήρθε στο Λονδίνο για να επισκεφθεί τη φίλη της. Σκόπευε να κάνει το ταξίδι την προηγούμενη άνοιξη, αλλά μόλις έβγαλε τα μαύρα έπειτα από έναν χρόνο πένθους για τον πατέρα της, η θεία Ντάφνι —με τον συνηθισμένο ενοχλητικό

της τρόπο— κατέρρευσε ένα πρωί, και η Μάγκι αναγκάστηκε να μαυροφορέσει ξανά.

Η θεία Ντάφνι ήταν η τελευταία από την οικογένεια. Δεν υπήρχαν άλλοι ζωντανοί συγγενείς και, κατά συνέπεια, δεν είχε απομείνει πλέον κανείς για να τον πενθήσει. «Κάψ' τα», είχε πει η Μάγκι στην Μπέσι όταν έβγαλε τα πένθιμα ρούχα της για τελευταία φορά. «Δεν θα τα ξαναχρειαστώ».

Για το ταξίδι στο Λονδίνο, η Μάγκι είχε βάλει ένα σκούρο μπλε φόρεμα. Κάποτε τόνιζε τις πλούσιες καμπύλες του στήθους της και τη λεπτή μέση της. Τώρα έπεφτε χαλαρά στο αδύνατο σώμα της. Ήταν πάντα μικροκαμωμένη. Δεν είχε ψηλώσει καθόλου μετά τα δεκαέξι. Αλλά έπειτα από την αρρώστια της και τα χρόνια της θλίψης και της απομόνωσης που ακολούθησαν, λίγα είχαν απομείνει πάνω της.

Ο καθρέφτης της δεν έλεγε ψέματα. Αντί για τις πλούσιες καμπύλες που κάποτε είχαν εμπνεύσει τους κυρίους της καλής κοινωνίας να την αποκαλέσουν Αφροδίτη Τσέπης, τώρα υπήρχε στο πρόσωπο και στη σιλουέτα της μια εύθραυστη λεπτότητα.

Φαινόταν —ή αυτό φοβόταν ότι ήταν— ανήμπορη.

«Λίγο καλό φαγητό και καλή παρέα, και πριν το καταλάβετε, δεσποινίς Μάργκαρετ, θα είστε τόσο λαμπερή όσο όταν ζούσε ο πατέρας σας», είπε η Μπέσι. «Να ξέρετε ότι εξακολουθείτε να είστε η ομορφότερη νεαρή κυρία που έχω δει ποτέ».

Η Μάγκι χάρισε στην υπηρέτριά της ένα πικρό χαμόγελο. Στα είκοσι έξι της, δεν ήταν πολλοί αυτοί που τη θεωρούσαν ακόμα νεαρή. Μάλλον το αντίθετο. Ήταν σε καλό δρόμο να γίνει γεροντοκόρη.

Και όχι από έλλειψη επιλογών.

Μόνο κατά τη διάρκεια της σεζόν της παρουσίας της στην καλή κοινωνία είχε δεχτεί έξι επίσημες προτάσεις γάμου,

συμπεριλαμβανομένης μιας από έναν φτωχό κόμη που ήλπιζε ότι η τεράστια περιουσία του γαιοκτήμονα Χάνιγουελ θα έδινε ζωή στο πατρογονικό του κτήμα.

Τις είχε απορρίψει όλες, όπως είχε απορρίψει και κάθε πρόταση έκτοτε.

Και όσο ήταν στο χέρι της, θα συνέχιζε να αρνείται.

Λίγο αργότερα έφτασαν στο σπίτι του λόρδου και της λαίδης Τραμπλ στην οδό Γκριν. Η Τζέιν περίμενε στα σκαλιά της εισόδου, με ένα πολύχρωμο ινδικό σάλι τυλιγμένο γύρω από το ψηλό, λεπτό κορμί της. Ένας υπηρέτης βοήθησε τη Μάγκι να βγει από την άμαξα, και η Τζέιν έτρεξε να την προϋπαντήσει με ανοιχτές αγκάλες.

«Αγαπημένη μου φίλη! Πάει πολύς καιρός. Πώς ήταν το ταξίδι σου; Κουράστηκες;» Φίλησε τη Μάγκι σταυρωτά και μετά την έπιασε από το χέρι και την έμπασε στο σπίτι. «Η θεία Χάριετ κοιμάται στο δωμάτιό της, αλλιώς θα ήταν εδώ για να σε υποδεχτεί. Υποτίθεται ότι είναι η συνοδός μας. Διαφορετικά ο πατέρας δεν θα δεχόταν να έρθω στο Λονδίνο. Αλλά μη νομίζεις ότι θα μας χαλάσει τη διασκέδαση. Είναι πολύ ηλικιωμένη. Μόλις καθίσει στην πολυθρόνα, την παίρνει ο ύπνος και δεν ακούει τίποτα χωρίς το ακουστικό της. Θα είναι σαν να έχουμε όλο το σπίτι στη διάθεσή μας».

Ένας υπηρέτης στον προθάλαμο πήρε το καπέλο, τα γάντια και την κάπα της Μάγκι.

Η Τζέιν εξακολουθούσε να φλυαρεί χαρούμενα. «Ο μεγαλύτερος αδελφός μου, ο Τζορτζ, βρίσκεται ήδη στην πόλη. Τον θυμάσαι τον Τζορτζ, έτσι δεν είναι; Έχει ένα εργένικο διαμέρισμα στην οδό Σεντ Τζέιμς. Συμφώνησε να μας συνοδεύσει σε όλους τους χορούς και τις δεξιώσεις που θα πάμε κατά τη διάρκεια της

επίσκεψής σου. Αλλά πρέπει να είσαι γλυκιά μαζί του, Μάργκαρετ, γιατί υποψιάζομαι ότι δέχτηκε μόνο για χάρη σου. Σου είχε πάντα αδυναμία».

Η Μάγκι χαμογέλασε στη φίλη της. Με ξανθά μαλλιά που δεν γίνονταν με τίποτα μπούκλες, μύτη και πιγούνι συνηθισμένα, και καστανά μάτια κάπως κοντά μεταξύ τους, η Τζέιν Τραμπλ δεν ήταν, όπως είχε πει η Μπέσι, καμιά καλλονή. Ήταν, όμως, ευγενική και έξυπνη, και όταν μιλούσε, όπως τώρα, το πρόσωπό της φωτιζόταν τόσο, που ήταν αδύνατον να τη θεωρήσει κάποιος αδιάφορη.

Είχαν γνωριστεί κατά τη διάρκεια του ντεμπούτου της Μάγκι, στις τουαλέτες των γυναικών σε έναν χορό. Ένας αδέξιος παρτενέρ είχε σκίσει το στρίφωμα του φορέματος της Μάγκι και, ελλείψει καμαριέρας, προσφέρθηκε να το επιδιορθώσει η Τζέιν. Η επιδιόρθωση δεν πήρε καθόλου χρόνο, αλλά η Μάγκι και η Τζέιν έμειναν στις τουαλέτες για περισσότερο από μία ώρα, μιλώντας και γελώντας. Όταν τελικά βγήκαν, είχαν γίνει επιστήθιες φίλες, και παρέμεναν μέχρι σήμερα.

«Μόλις ξεκουραστείς από το ταξίδι, πρέπει να πάμε για ψώνια». Η Τζέιν οδήγησε τη Μάγκι στον επάνω όροφο. «Στοιχηματίζω ότι το φόρεμα που φοράς είναι εκτός μόδας εδώ και τρία χρόνια. Και το καπέλο σου! Πόσες φορές το έχεις μεταποιήσει; Δείχνεις εντελώς άκομψη!»

«Δεν έχω αγοράσει καινούρια ρούχα από τότε που πέθανε ο πατέρας. Δεν υπήρχε λόγος. Φορούσα μόνο πένθιμα». Η Μάγκι συνοφρυώθηκε. «Εξάλλου τον έλεγχο των οικονομικών τον έχει πλέον ο Φρεντ».

Η Τζέιν συνόδευσε τη Μάγκι στον διάδρομο του επάνω ορόφου και στο υπνοδωμάτιο που θα ήταν δικό της για όλη τη διάρκεια της παραμονής της. Η Μπέσι είχε προηγηθεί και

τριγυρνούσε ήδη στην γκαρνταρόμπα τακτοποιώντας τα πράγματα της Μάγκι.

Η Τζέιν κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και τράβηξε τη Μάγκι δίπλα της. Η έκφρασή της σοβάρεψε. «Έχει πραγματικά τόσο μεγάλο έλεγχο στα χρήματά σου; Ξέρω ότι ήταν εκτελεστής της διαθήκης του πατέρα σου, αλλά σίγουρα...»

Η Μάγκι τράβηξε μια κλωστή από τη φούστα του φορέματός της. Και μόνο η αναφορά στη διαθήκη του πατέρα της, οι όροι της οποίας ισοδυναμούσαν στο μυαλό της με τη χειρότερη προδοσία που μπορούσε να διαπράξει ένας πατέρας απέναντι στην κόρη του, ήταν αρκετή για να τη βυθίσει σε βαθιά μελαγχολία.

«Ο Φρεντ κρατάει όλα τα χρήματα και την περιουσία μου δεσμευμένα σε καταπίστευμα μέχρι τη μέρα του γάμου μου. Εφόσον τον εγκρίνει. Αλλά δεν θα δεχτεί ποτέ να παντρευτώ κάποιον άλλο».

«Πόσο τρομερά άδικο είναι αυτό», είπε η Τζέιν. «Τα κόκαλα του πατέρα σου θα τρίζουν».

Η Μάγκι γέλασε θλιμμένα. «Αντιθέτως. Αυτό ακριβώς ήλπιζε να συμβεί. Δεν μπορούσε να με αναγκάσει να παντρευτώ τον Φρεντ όσο ζούσε. Στην πραγματικότητα, δεν είχε το θάρρος να με αναγκάσει να κάνω οτιδήποτε. Αλλά τώρα που είναι νεκρός, δεν έχω επιλογή. Αν δεν παντρευτώ μέσα στο καθορισμένο χρονικό διάστημα, το Μπίσλι Παρκ θα περάσει οριστικά στον Φρεντ, και δεν θα μου μείνει τίποτα, εκτός από ένα μικρό εισόδημα για να ζήσω ως γεροντοκόρη».

«Ω, Μάργκαρετ. Ο πατέρας σου σε λάτρευε. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπόρεσε να δώσει την κληρονομιά σου σε έναν ξένο. Έναν άντρα με τον οποίο δεν έχεις συγγένεια, ούτε εξ αίματος ούτε εξ αγχιστείας. Είναι παράλογο».

«Ο μπαμπάς ήξερε ακριβώς τι έκανε».

«Λοιπόν, εγώ δεν μπορώ να το καταλάβω!»

«Δεν μπορείς, Τζέιν; Ο μπαμπάς με μεγάλωσε για να διευθύνω το Μπίσλι Παρκ. Να αγαπώ τη γη όπως την αγαπούσε εκείνος. Ήξερε ότι θα έκανα τα αδύνατα δυνατά προκειμένου να την κρατήσω. Και γνωρίζοντας αυτό, μου επέβαλε τη βούλησή του... από τον τάφο».

Η Τζέιν κούνησε δύσπιστα το κεφάλι. «Άρα σκοπεύεις να παντρευτείς τον Φρεντ;»

«Ναι... εγώ...» Η Μάγκι δίστασε. «Δεν έχω δώσει ακόμα την απάντησή μου στον Φρεντ. Έχω λίγο χρόνο ακόμα».

«Πόσο χρόνο;» ρώτησε η Τζέιν.

«Η διαθήκη έλεγε ότι αν δεν ήμουν ήδη παντρεμένη κατά τον θάνατο του πατέρα μου, θα είχα περιθώριο δύο χρόνια για να το κάνω. Αυτό μου έδινε έναν χρόνο για πένθος και έναν χρόνο για να βρω σύζυγο. Δυστυχώς, δεν προέβλεψε τον χρόνο που πέρασα πενθώντας τη θεία Ντάφνι».

«Η θεία σου πέθανε μία εβδομάδα μετά το τέλος του πένθους για τον πατέρα σου».

«Ναι. Και το αποτέλεσμα είναι ότι μου μένουν μόνο έξι μήνες για να παντρευτώ».

Η Τζέιν ξεφύσησε. «Ω Θεέ μου! Δεν είναι άξιο απορίας που φαίνεσαι τόσο ωχρή και αδύναμη. Δεν ήθελα να το αναφέρω, αλλά...»

Η Μάγκι δεν προσβλήθηκε. Ήξερε πολύ καλά πώς φαινόταν στα μάτια της φίλης της. «Οι Μπάρτον-Σμάιθ πιστεύουν στην αυστηρότερη δυνατή ερμηνεία των κανόνων του πένθους. Μετά τον θάνατο του πατέρα μου δεν μου επιτρεπόταν να βγαίνω από το σπίτι, παρά μόνο για να κάνω περίπατο στον κήπο με την Μπέσι. Και δεν μου επιτρεπόταν να δέχομαι επισκέπτες ή

να...» Έκανε μια παύση κι έφερε το χέρι στο μέτωπό της. Ένωθε ότι θα την έπιανε πονοκέφαλος. «Ο Φρεντ διευθύνει ήδη το Μπίσλι σαν να είναι δικό του. Το ένωσε με την περιουσία των Μπάρτον-Σμáιθ. Δεν έχω λόγο για τίποτα, ούτε καν για τους μισθωτές που γνωρίζω όλη μου τη ζωή».

«Δεν έχεις καμία εξουσία;»

«Ουσιαστικά όχι. Ο διαχειριστής του πατέρα μου, ο κύριος Έντγουιστλ, με ενημερώνει όσο καλύτερα μπορεί και ξέρω ότι εξακολουθεί να λαμβάνει υπόψη τις απόψεις μου. Μου υποσχέθηκε να μου γράφει όσο θα βρίσκομαι εδώ. Όσον αφορά τις προσωπικές μου ανάγκες, πρέπει να απευθύνομαι στον Φρεντ. Και αν αγοράσω κάτι, ακόμα και κάτι πολύ μικρό και προσωπικό, όπως καλτσοδέτες, επιμένει να δει τις αποδείξεις. Δεν είναι τσιγκούνης. Πράγματι, είναι *εξαιρετικά γενναιοδωρος* μαζί μου, όπως του αρέσει να λέει. Αλλά τίποτα δεν του αρέσει περισσότερο από το να με αναγκάζει να αναγνωρίζω τη δύναμη που έχει. Απεχθάνομαι να του ζητάω οτιδήποτε».

«Ήταν πάντα ένα άθλιο σκουλήκι», είπε η Τζέιν με πάθος. «Και είμαι σίγουρη ότι σου φαίνεται ανυπόφορο που πρέπει να υπακούς σε έναν άντρα, αφού, σε αντίθεση μ' εμάς τις υπόλοιπες, δεν χρειάστηκε να το υποστείς ποτέ πριν».

«Μερικές φορές νομίζω ότι δεν μπορώ να το αντέξω. Είμαι πολύ κουρασμένη, Τζέιν. Και πολύ θλιμμένη».

Η Τζέιν πήρε το χέρι της Μάγκι και το κράτησε ανάμεσα στα δικά της. «Καημενούλα μου. Αλλά πρέπει να κάνεις κουράγιο. Μόλις σήμερα το πρωί έφτασαν στ' αφτιά μου κάποια νέα που ίσως σε χαροποιήσουν».

Η Μάγκι χαμογέλασε αδύναμα. «Αλήθεια;»

«Ναι. Θα χαρείς να μάθεις ότι ο Φρέντερικ Μπάρτον-Σμáιθ θα λάβει την τιμωρία που του αξίζει πολύ σύντομα. Αύριο, για

την ακρίβεια». Η Τζέιν έσκυψε προς τη Μάγκι, χαμηλώνοντας τη φωνή της, ώστε να μην την ακούσουν οι υπηρέτες που μπαινόνόβγαιναν στο δωμάτιο. «Αύριο την αυγή θα πάρει μέρος σε μονομαχία!»

«Ορίστε;»

«Είναι αλήθεια. Υποτίθεται ότι εμείς οι κυρίες δεν πρέπει να τα γνωρίζουμε αυτά, αλλά το έμαθα από την κυρία Μποσάμπ, που το έμαθε από τον άντρα της. Ήταν παρών στη χαρτοπαικτική λέσχη όταν συνέβησαν όλα αυτά».

«Ποια;»

«Φαίνεται ότι, ενώ ο Φρεντ ήταν στη μέση μιας παρτίδας, ένας από τους παίκτες παραχώρησε τη θέση του στον υποκόμη Σεντ Κλερ. Προφανώς, ο Σεντ Κλερ και ο Φρεντ ήταν σε κόντρα από την αρχή, ξέρεις πόσο οξύθυμος είναι ο Φρεντ. Κάποιος αναφέρθηκε σε ένα πρόβλημα σχετικά με την καταμέτρηση των φύλλων. Το ένα έφερε το άλλο, και ξαφνικά ο Φρεντ πετάχτηκε όρθιος και άρχισε να φωνάζει ότι ο Σεντ Κλερ θα λογοδοτούσε γι' αυτά που είπε. Και ο Σεντ Κλερ απάντησε, με απόλυτη ψυχραιμία, ότι δεν συνήθιζε να μονομαχεί με άσημους επαρχιώτες, αλλά στην περίπτωση του Φρεντ θα έκανε μια εξαίρεση».

Η Μάγκι ένιωθε το κεφάλι της να γυρίζει. «Ο Φρεντ τον κάλεσε σε μονομαχία;»

«Ναι, ο ανόητος αλαζόνας», είπε γελώντας η Τζέιν. «Αλλά δεν σου είπα το καλύτερο. Ο λόρδος Σεντ Κλερ είναι εγγονός του κόμη του Αλεντέιλ!»

Η Μάγκι κοίταξε την Τζέιν. «Και τι σημαίνει αυτό;»

«Λοιπόν, ο κόμης θεωρούνταν κάποτε ένας από τους καλύτερους σκοπευτές στην Αγγλία, και ο γιος του, αν οι ιστορίες αληθεύουν, ήταν ακόμα πιο θανάσιμος. Σκότωσε έναν άντρα σε μονομαχία δεκαετίες πριν και αναγκάστηκε να διαφύγει στην

Ευρώπη, όπου σκότωσε αμέσως έναν ακόμα. Οι μονομαχίες είναι στο αίμα τους. Κι έχω ακούσει ότι ο λόρδος Σεντ Κλερ είναι ο πιο δολοφονικός απ' όλους».

Η Μάγκι σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι. Αρχισε να πηγαиноέρχεται μέσα στο υπνοδωμάτιο. «Αυτό είναι τρομερό, Τζέιν! Αν σκοτωθεί ο Φρεντ, τι θα απογίνει το Μπίσλι Παρκ; Τι θα απογίνουν τα χρήματά μου;»

«Δεν θα σκοτωθεί. Απλώς θα τρομάξει και ίσως ταπεινωθεί λίγο, ή έτσι ελπίζω τουλάχιστον! Γι' αυτό είναι τόσο διασκεδαστικό». Το χαμόγελο της Τζέιν έσβησε. «Δεν είναι;»

«Όχι, Τζέιν. Δεν είναι καθόλου διασκεδαστικό. Είναι ενοχλητικό. Εξοργιστικό. Σκέψου μόνο ποιες θα είναι οι συνέπειες αν κάτι πάει στραβά». Η Μάγκι βημάτιζε σφίγγοντας τις γροθιές της. «Ω, πόσο απερίσκεπτο εκ μέρους του, και πόσο αναμενόμενο! Δεν σκέφτεται ποτέ κανέναν εκτός από τον εαυτό του. Είναι ο πιο εγωιστής, αναισθητός άνθρωπος στον κόσμο!» Ξαφνικά σταμάτησε και στράφηκε προς τη φίλη της, με τη φαρδιά μπλε φούστα της να στροβιλίζεται. «Πρέπει να το σταματήσω με κάποιον τρόπο».

«Να το σταματήσεις; Μα πώς θα μπορούσες;»

«Θα... θα καλέσω τον Φρεντ και θα του πω... Ω, τι να του πω, Τζέιν;»

Η Τζέιν έσμιξε τα φρύδια. «Δεν μπορώ να σκεφτώ. Δεν έχω ακούσει ποτέ για γυναίκα που να σταμάτησε μονομαχία, εκτός αν... Υποθέτω ότι θα μπορούσες να μάθεις πού θα συναντηθούν και να μπεις ανάμεσά τους. Αλλά αυτό δεν είναι συνετό, σωστά;»

«Όχι, δεν είναι».

«Τότε, τουλάχιστον, πρέπει να τον καλέσεις εδώ. Πρέπει να προσπαθήσεις να τον πείσεις». Η Τζέιν έκανε μια παύση. «Κι

επιπλέον πρέπει να του ζητήσεις όσα χρήματα χρειάζεσαι για τη σεζόν, και ακόμα περισσότερα. Τώρα εσύ είσαι εκείνη που έχει το ηθικό πλεονέκτημα, Μάργκαρετ, και ο Φρέντερικ Μπάρτον-Σμáιθ δεν θα είναι σε θέση να σου αρνηθεί τίποτα».